

[K. B. Andersen.]

de omfattende forhandlinger om det europæiske samarbejde. I denne sammenhæng vil jeg bede regeringen være opmærksom på og gøre sit til at fremme de muligheder, der måtte være for at øge det nordiske samarbejde også på anden måde inden for den økonomiske sektor. Nordisk Råds økonomiske ni mands komité arbejder jo i denne tid både med spørgsmålet om et nordisk kapitalmarked og med det igennem flere år drøftede projekt om en nordisk investeringsbank, der utvivlsomt vil være et nyttigt led i bestræbelserne for et stærkere produktionssamarbejde. Formentlig vil disse problemer være klar til behandling på rådets næste samling, og forhåbentlig vil tidspunktet da være inde for et initiativ også fra regeringernes side.

Så vigtigt Lissabonmødet end var, er det vel allerede i offentlighedens bevidsthed sat i skygge af NATO-ministermødet i Ottawa og de beslutninger, der dér blev truffet. Også hvad dette møde angår, vil jeg bede den højtærede udenrigsminister om en redegørelse. Ifølge meddelelser i dagspressen blev det fremhævet i Ottawa, at der ikke ville blive tale om noget dansk bidrag til de samordnede atomstyrker, og at det hidtidige danske standpunkt om ikke at ville acceptere placering af atomammunition på dansk territorium stadig står ved magt. Vedtagelsen i Ottawa må betyde, at der ikke i øjeblikket er fare for øget spredning af atomvåbnene i Europa. Som Ottawa-vedtagelserne ligger oplyst for os i pressemeddelelserne, er der intet, der tyder på en egentlig ny dansk politik på dette vigtige og udenrigspolitisk set meget følsomme område. Jeg vil gerne bede den højtærede udenrigsminister bekræfte dette.

I communiqueet fra Ottawamødet blev der — samtidig med at det blev understreget, at den frie verdens lande har både ret og pligt til i fællesskab at beskytte deres frihed, sådan som det for vort vedkommende sker gennem samarbejdet i NATO — udtrykt beklagelse af, at det var nødvendigt at anvende betydelige ressourcer til militære formål i stedet for at anvende dem i arbejdet for at højne levestandarden i udviklingslandene. Det er en beklagelse, mit parti fuldt ud kan dele. Så værdifuldt og nødvendigt NATO-samarbejdet er for os,

kan det selvfølgelig ikke være et mål i sig selv, men må ses som et led i arbejdet for fremme af de nedrustningsbestræbelser, som vi alle ser hen til resultater af.

I dette arbejde for nedrustning kan FN ikke undværes som en handlekraftig organisation. Der er derfor grund til at udtale et varmt håb om, at den finansielle krise, der i øjeblikket truer FN's fremtid, snart må finde en løsning.

Inden jeg vender mig til de hjemlige problemer, vil jeg gerne gøre en bemærkning om den debat, der har fundet sted om boykot af Sydafrika. Der er vel ingen i denne sal, der ikke nærer en dyb afsky for de metoder, den sydafrikanske regering har taget i brug i en kamp, der 100 pct. sikkert er dømt til at mislykkes, og som også, hvis der er menneskelig retfærdighed til, bør mislykkes. Derfor er brede kredse i befolkningen og også i denne sal sluttet op om den spontane boykot, som dansk ungdom har stillet sig i spidsen for. Denne klare og utvetydige holdning er ikke i uoverensstemmelse med den stilling, de nordiske regeringer i fællesskab har taget gående ud på at vende sig mod en egentlig statslig boykot, der ikke er truffet vedtagelse om på folkeretligt gyldig vis, og som ikke har nogen udsigt til at blive effektiv, og som derfor alene kan medføre et prestigetab for FN til glæde for ingen. Det har været ejendommeligt og lidt forstemmende at studere en del af reaktionerne på folketingsunderskrifterne om støtte til ungdommens boykot. Selvfølgelig ville det være angribeligt, hvis et folketingsflertal gav navne til én politik og førte en anden. Men det er der jo netop heller ikke tale om, idet der er givet tilslutning til den spontane private boykot, men ikke til den statslige boykot, som jeg ikke er i tvivl om at et flertal, bl.a. af de grunde, jeg nævnte før, ville vende sig imod, sådan som stillingen er lige i øjeblikket.

Blandt de mange opgaver i den hjemlige økonomiske politik er der én, hvis løsning samler mere opmærksomhed i hjemmene landet over end nogen anden, og det er beskæftigelsen. Vi har i socialdemokratiet aldrig lagt skjul på, at vi betragter det som alfa og omega i vore politiske bestræbelser at skabe og bevare en god beskæftigelse, og så længe det lykkes — og det er nu tilfældet på 6. år — så kan oppositionspolitikere og deres presse